

Hogyan jutunk be Isten Országába?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Pál apostol a Thesszalonikaiakhoz írott második levele első fejezetének a 3.-tól a 12. verséig a következőképpen: „Szüntelen hálával tartozunk Istennek értetek, testvéreim, amint ez méltó is, hiszen hitetek nőttön-nő, és az egymás iránti szeretet gazdagodik mindnyájatokban, úgyhogy mi magunk dicsekszünk Isten gyülekezeteiben veletek, állhatatosságotokkal és hitetekkel, amellyel minden üldöztetést és nyomorúságot elviseltek. Ez annak a jele, hogy Isten igazságosan fog ítélni, amikor titeket méltónak nyilvánít az ő országára, amelyért szenvedtek is. Mert úgy igazságos Isten előtt, hogy gyötrőiteknek gyötrelemmel fizessen, nektek pedig, akiket gyötrtek, enyhülést adjon mivelünk együtt. Mert amikor az Úr Jézus megjelenik a mennyből hatalmának angyalaival, tűz lángjában, bosszút áll azokon, akik nem ismerik Istent, és nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának. Ezek majd örök pusztulással bünhődnek az Úrtól és az ő dicső hatalmától, amikor eljön azon a napon, hogy megdicsőüljön szentjei között, és csodálják mindazok, akik benne hittek, aminthogy ti is hittel fogadtátok bizonyáságtételünket. Ezért aztán mindenkor imádkozunk értetek, hogy a mi Istenünk tegyen titeket méltóvá az elhívásra, és töltsön meg titeket teljesen a jóban való gyönyörködéssel és a hit cselekedeteivel hatalmasan, hogy megdicsőüljön a mi Urunk Jézus Krisztus neve bennetek, és ti is őbenne a mi Istenünk és az Úr Jézus Krisztus kegyelméből. – Urunk, olyan nehéz nekünk a kitartás a hitben, a szeretetben és a béketűrésben. Tölts be bennünket a Te neveddel és igéd erejével! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Hogyan jutunk be Isten Országába? Erről szól a mai ige a thesszalonikaiak példájával, és ezt mutatja meg nekünk a mi saját életünkben a mai igehirdetés. Thesszalonika a kelet-nyugat közös útján feküdt. Kikötőváros volt, ahol gurult a pénz... Erős borok, szomjas vágyak, cifra rongyok, olcsó életű emberek világa... Mégis... *Mégis* támadt egy maroknyi közösség, amely *meghallotta* az evangélium üzenetét, *befogadta* Isten ígését, és – minden hányattatás ellenére – *megtartotta* a hitét.

Hogyan tud hit támadni bennünk is, ma is? Jakab apostoltól tudjuk, hogy pusztán az értelem hite, a szimpla bölintés, hogy „*rendben, nem kezdek el most vitatkozni azon, hogy Jézus feltámadt-e, vagy sem, inkább elhiszem*” nem elég. Ahogyan Jakab mondja: „Te hiszed, hogy egy az Isten. Jól teszed. Az ördögök is hiszik, és rettegnek” (Jak 2,19). Mi különbözteti meg a mi hitünket az ördögök hitétől? A remény. A Krisztusba vetett, megingathatatlan remény. Mert ahogyan a Zsidókhöz írt levél írja „a hit a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.” (Zsid 11,1). Láttuk azt, ahogyan Jézus feltámadt? Nem láttuk. Semelyik ember sem látta. Látjuk azt, ahogyan Jézus velünk él minden nap? Földi szemeinkkel nem látjuk. Mégis... *Mégis* él bennünk egy *meGINGATHATLAN meggyőződés*, egy benső tapasztalásból származó meggyőződés, hogy Jézus a mi *személyes megváltónk*. Hogy ahogyan ígérte, Jézus *velünk van* minden nap a világ végezetéig (Mt 28,20).

Kedves Testvéreim, **az nem véletlen, hogy mai igeszakaszunkban a hit előbb van, mint a szeretet.** Először történik az, hogy a hitünk nőttön-nő. A „nőttön-nő” az eredeti görögben azt a lefordíthatatlan, az egész Szentírásban egyedül itt használt szót jelöli, hogy hatalmasan, folyamatosan, megállíthatatlanul nő. **A hit annyira nő, amennyire semmilyen növény, és semmilyen élőlény nőni nem tud.**

Megszólal itt Julcsi: „Péter! Lehet, hogy ez a thesszalonikaiakra igaz, de rám semmiképpen sem. Az én hitem az elmúlt hónapokban nem hatalmasan nőtt, hanem jó nagyot csökkent.” Köszönöm, Julcsi, hogy ezt megosztottad velünk. Bizony ez bármelyikünkkel megtörténhet – és meg is történik. Velem is. **Ha a hitünk nem nő – akkor bizony csökken. De! Élhet bennünk a vágy és a reménység arra, hogy nőjön a hitünk. Fel tudunk kiáltani Urunkhoz** – mint ahogyan a néma lélektől megszállott fiú apja is –, hogy: „**Hiszek! Segíts a hitetlenségemen!**” (Mk 9,24). És ha kitartóan kiabálunk, ha eleget zörgetünk az ajtón – amely nem más, mint Jézus maga – akkor: akkor az ajtó megnyitattik. És elkezd nőni a hitünk.

Amikor nőttön-nő bennünk a hit, egy idő után túlcserélődik, és kiárad belőlünk. A hit egymás iránti szeretetet teremt. Ahogyan az igeszakaszunk vége megfogalmazza: a hit a jóban való gyönyörködést, és a hit cselekedeteit teremti meg. Még hozzá nem akárhogyan, hanem hatalmasan, ahol a „hatalmas” az eredeti görögben isteni erőt jelent. Ez a hitből támadt szeretetünk mutatkozik meg az oltár előtt felolvasott igében: „éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám” (Mt 25,35-36). Ha csak eggyel is megtesszük Jézus legkisebb testvérei közül, az olyan, mintha ő magával tettük volna meg.

Az egyik evangélikus lelkészünket haldokló ágyához hívták. Odaérve döbrent rá arra, hogy a haldokló nem más, mint az a pribék, aki az Andrássy út 60, a Terror Háza pincéjében őt kíméletlenül megkínózta. És nemcsak őt. Sokakat... A halála előtti percekben a pribék lelke mégis békét keresett. De nem talált... Az egykori áldozat, a lelkész, ekkor így szólt hozzá: „Fel tud-e idézni a múltjából egyetlen egy embert, akivel valaha jót tett?” És a haldoklónak eszébe jutott egy kisfiú, akivel jót tett. Egyetlen egy. Ekkor mondta el a lelkész neki Jézus ígését: Ha csak eggyel is megtesszük Jézus legkisebb testvérei közül, az olyan, mintha ő magával tettük volna meg. És a haldokló megbékélve tudott megtérni Urunkhoz.

A hit nemcsak szeretet szül, hanem béketűrést is. Képesé tesz bennünket arra, hogy megbocsássunk a minket kínzóknak, képesé tesz bennünket arra, hogy megtaláljuk a rosszban a jót, képesé tesz bennünket arra, hogy kitartóak legyünk a hitben és a szeretetben, minden hányattatás ellenére. **A béketűrés hatalmas erő. Isten ereje, amely a maga csendjében megmutatkozik bennünk.** Isten ezzel a béketűréssel nyilvánít minket méltónak az Ő országára. Ez nem valamiféle biznisz, vagy adok-kapok. Én béketűrést adok (*egyen meg téged a fene, követelődző, telhetetlen Isten...*) és Te, Isten, a Te országodat adod érte cserébe. Kedves Testvéreim: ez nem így van! A béketűrés nem ok, hanem következmény. Mi a hittel már bekerültünk Isten Országába. Isten Orzága már megmutatkozott rajtunk a szeretettel. Pontosan ugyanígy mutatkozik meg Isten Orzága mirajtunk a béketűréssel is. A béketűrés következmény. Jel. Jel rajtunk, amely arról árulkodik, hogy mi már Isten Országában vagyunk. **Nincs elég szeretet bennünk? Nincs elég megbocsátás? Nincs még béketűrésünk? – Menjünk vissza az a. ponthoz. Kérjünk Urunktól hitet! És ha kitartóan kérjük – megérkezik a szeretet, megérkezik a megbocsátás, és megérkezik a béketűrés is. Mert ezek együtt járnak. Kéz a kézben.**

Kedves Testvéreim! Itt jutunk el oda, ahova Pál a rómaiakhoz írott levelében, hogy „dicsekszünk a megpróbáltatásokkal is, mert tudjuk, hogy a megpróbáltatás szüli az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet; a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által” (Róm 5,3-5).

Végezetül: **aki megkapta a hitet, megkapta a szeretetet, a megbocsátást és a béketűrést, az megismerte Istent.** Mert Isten *ilyen*. Emlékszünk arra, ahogyan Isten elmondta a saját nevét, amikor Mózes segítségül hívta? „Az ÚR, az ÚR irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy!” (2Móz 34,6). Isten *pontosan olyan*, amilyenné minket felel meg a hitben, ahogyan *beemel* minket Jézus Krisztus által az Ő országába.

Itt jutunk vissza az egésznek az elejéhez. Mert Isten hiánytalan. Mert Isten a Teljesség. Mert ezt a Teljességet mutatta meg nekünk Isten a testet öltött igében, fiában, Jézusban. **Így aztán nyilvánvaló, hogy ha már megismertük Istent és Fiát, Jézust, akkor engedelmeskedünk a mi Urunk, Jézus Krisztus evangéliumának,** ahol az engedelmeskedés az eredeti görögben hallgatás, odafigyelés. Amikor megnyílik a szívünk Isten igéjének a befogadására, amikor nemcsak halljuk, hanem *hallgatjuk* Isten igéjét, – ahogyan Márta testvére, Mária tette Jézus lábához telepedve – akkor *hit* támad bennünk, a hitből szeretet, megbocsátás és béketűrés lesz, és mindez megmutatja nekünk Isten és Jézus ismeretét. **És ezzel már benne élünk Isten Országában.**

Kedves Testvéreim! Az igehirdetés elején feltett kérdés megválaszolásra került. Hogyan jutunk el Isten Országába? Az ige hallgatásával, hittel, szeretettel, megbocsátással és béketűréssel. Mikor jutunk el Isten Országába? Amikor hit támadt bennünk. Ez termi meg az összes többi. Ez az, amikor Isten irgalmas, szerető, hűséges neve – a mi Urunk, Jézus Krisztus neve megdicsőül bennünk.

Így hát kedves testvéreim „*teljes bizonyossággal* reménykedjétek abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenésekor kaptok” (1Pt 1,13). „A mi Istenünk tegyen titeket méltóvá az elhívásra, és töltsön meg titeket *teljesen* a jóban való gyönyörködéssel és a hit cselekedeteivel *hatalmasan*, hogy *megdicsőüljön* a mi Urunk Jézus Krisztus neve *bennetek*, és *ti is őbenne* a mi Istenünk és az Úr Jézus Krisztus kegyelméből.” (2Thessz 1,11-12). Ámen.